

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy 302.811

Hely

Idő '1923'

Személy

Szerző: B.V.

Cím: Hajnali vendégek

Forrás: Népszava

Bn

1923. 8. 15

v. füz.) (Oldal

Hajnali vendégek...

Razziával az erkölcsrendészeti kapitányságon.

Hajnali 4 óra... A körut lámpásait merész ujakkal fojtogatja az erőkapó reggel... Eb-redezik a város... A nyugati pályaudvar felől áruval megrakott nehéz szekerek erőködnek céljaik felé... egy-egy, a hűvös éjszakának kitárt ablak most álmosan zárkózik el redőnyével a nappal elöl, mögötte még nem kívánják az ébredést... Az Angol-kávéház terraszának asztala mellől fiatal ember cihelődik föl. Az arra kocogó rendőr feléje kiált: — Jóccakát Gergely ur!... Reggel van már... elvégezhetted már az irást, mehet haza aludni! — ... A körut kocsútján pedig rendőrök és civilruhás detektívek között fáradt, megroggyant léptekkel halad egy embercsapat. Lehetnek vagy nyolcvanan.

Ismerem a rendőrfogalmazót, aki kíséri őket. Így csatlakozhatom a menethez. Megtudom, hogy razzia volt ez éjjel. Kis kocsmákban, zugkávéházakban, szállodákban és egyéb lebujokban fogtak el embereket. A férfiakat a főkapitányságra kísérik, a nők egy részét az erkölcsrendészeti kapitányságra. Büszkélkedik a rendőrfogalmazó, hogy egyik hirhedt barban jó fogást csináltak. Régen nyomozott zsebtolvajt kerítették kézre. Ott megy az elegáns, beretvált arcú, komoly pillantású ur a csapat közepén, mintha nagygyűlésre menne. Azt a sort, amelyben halad jobbról-balról rendőr vigyázza. Mert nagy az ipse az ellillanásban.

Az Ó-utcai erkölcsrendészeti hivatal előtt 32 nőt szólítanak elő a csoportból. Ezek itt maradnak. Atveszik és bekísérik őket az őrszobába. Mondja a rendőrfogalmazó, hogy más-kor még többen is vannak. Közöttük nem egy csinos, ápolt fiatal leány, uri családból való. Mindegyik azzal védekezik, hogy ruhára, cipőre kell a pénz. Csak nem lehet az ember utolsó a többiek között!

Az éjszakai inspekciónál kimerült, kedvetlen rendőrök jelenléte dacára sem nehéz közéjük keveredni. Lakás- és újságírói bizonyítványom nálam, a vállalkozás tehát nem jár súlyos veszedelemmel. Három perc múlva ott

ülök a fojtott levegőjű terem falócáján a többi nő között...

Hat óra elmulhatott már, amikor az első „bűnöst” az inspekción tartó rendőrtiszt elé viszik. Fejletlen gyermekleány, alig térdig érő szoknyában, amely fölött rózsaszinben kacérkodik az olcsó kivágott blúz. Öreg rendőr noszogatja rekedt, durva hangon a bóbiskoló lányt előre: — No, Panna, indulj... alighanem tudod a járást minálunk! — Amaz fölsívít: — Ne lökjön már!... Sose vótam még itt, bizony Isten... Tegnapelőtt átam ki a helyemből, ott pesztra vótam... — Nem is tudom, mit akarok tüllem... — Rámordul a rendőr: Tudsz te már négyig számolni! És ha nem, majd megtanulsz a fogházban vagy Rákospalotán...

Körülnézek ideiglenes társnőim között... Az ápolatlan helyiség józan, rideg reggelében 32 már petyhüdt vagy még egészen éretlen arc. Elgyötört, szomorú, üres, apatikus valamennyi. Megtépázott, bomladozó frizurák alatt duzzadt szemhéjak néma szempárokat árnyalnak. Csak egyik sarokból buggyan ki vastkos kacagás. Föltornyozott, pántlikáshaju, nagyvirágos ruhába szoritott kövér nő évődik ott egy rendőrrel. Gyűlölettel pillant felé a mellettem ülő némbér.

— A fene... egye meg a... minden héten vissza, beadja a lapját, hogy ő most már jó utra tér... beáll kondícióba valami kocsmába, éjjeli lokálba... aztán megint csak elfogják valahol... de úgy kibabrálnak a rendőrökkel, hogy mindig elengedik... „mazulája” van.

Kérem tőle: — Hát te mért vagy itt. — Mondja dühösen: — Nem passzióból... Pincérlány vagyok az Angol-parkban... Gavallér a gazdám, fizet 1000 koronát hetenként... Kauciót is le kellett tennem... A többit kiszámíthatja akárki... A mindent, hogy éppen ma köllött lenni ennek a ronda razziának!

Rendőr lépeget mérgesen a lócák mentén: — Csöndöt, az anyatokat!... Meg ne nyikkanjon egy se közületek!

De azért zavartalanul folyik a szöbeszéd.

Pruszlikos, bokorugros szoknyaju fatusi lány naivul meséli: — A Mária Terézia-teren fogtak el, a Pistát is bekísérték... A naccsága nem türi, hogy a Pista följárjon... Mi nem járhatunk szállodába... A cselédlányok különben is megörülnek egymásnak ebben a kényszerült reggeli találkozásban. Beszélnek: — Legrosszabb dolga van most annak, aki „helyben” van. 10—15.000 korona a bér, egypár harisnyát se vehetsz rajta... enni meg alig adnak, húst legföljebb egyszer egy héten... És ezért vikszelni, mosni... — Csinos, fiatal teremtés, akinek kusza, szőke haját kopott, szakadozó csipkekendő borítja, zokogva esdekel a rendőrnek: — Kérem, engedjenek el innen... soha többé nem teszek ilyesmit... Erdélyből jöttem ide, óvónó vagyok... egy hét óta munka nélkül... éheztem...

Most én következem... Kipödrött, mokány bajuszu, civilruhás detektív pöndörít be a belső szobába. Hallom, amint egy 13—14 esztendő csitrilány, elszánt, komisz arccal, dacos hangon veti oda asztala mögött ülő inspekción tisztnek: — Mit tehetek róla, ha az anyám parancsolja... verést kapok otthon, ha nem viszek haza pénzt... Különben is ott razziázzanak, ahol a nagy urak mulatnak...

Aztán már igazolom magam a rendőrfogalmazó előtt... Megdorgálnak. Nem való ilyesmit tenni. Vannak dolgok, amelyekről az ember hallgatva vesz tudomást és nem viszi a nyilvánosság elé. Ilyesmi mindig volt, van és lesz...

Csakugyan igaz! Volt, van és talán még sok ideig lesz is. De különös nagy mértékben van most ilyesmi. Most, amikor 1000 korona 1 kiló kenyér, 14.000 korona a zsír, 60.000 korona egy pár cipő és szülők az utcára kergetik lányait — a jövő nemzedék Anyáit —, hogy megkeressék rongyaikat és megtölthessék gyomrukat.

B. V.